

ΟΙ ΚΛΑΣΣΙΚΟΙ ΤΗΣ ΚΙΘΑΡΑΣ MAURO GIULIANI

(1780 - 1834)

Ανάμεσα στους δασκάλους της κλασικής τέχνης της κιθάρας που ζήτησαν στον περισσότερο αμόνα διακρίνουμε τον Ίταλο **Mauro Giuliani**. Όπως και ο αντίπαλός του **Fernando Sor** (1770-1799) με τη μουσικήν Ιδιοφυΐα του και πάθος προς τὰς ἀγνώστους ὁδοὺς τῆς καλλιτεχνίας, ἐπέφερε στήν τεχνική τῆς κιθάρας σπουδαίαις τελειοποιήσεις αἱ ὁποῖαι συναντιᾶνται στὰ ἀπειρήριθμα ἔργα του. Δι' αὐτὴν τὴν προσφορὰν τὸν οἱ πρῶτα σῶνται τοῦ εὐγενούς αὐτοῦ ὄργανου πρέπει νὰ τοῦ ὀφείλουεν εὐγνωμοσύνην.

Ὁ **Mauro Giuliani** γεννήθηκε σὲ μιὰ πόλιν τῆς Ἰταλίας, τὴν Μπολόνη, στὰ 1680. Ἀπὸ τὴν πρῶν ἡλικία ἐπέδωθη στήν μελέτῃ τοῦ βιολιοῦ ποῦ γρήγορα ὤμας ἐγκατέλειψε γι' ν' ἀφοσιωθῇ ἐξ ολοκλήρου στήν κιθάρα, ποῦ τόσο πολὺ ἀγάπησε. Μόνος του καὶ χωρὶς τὴν βοήθειαν διδασκάλου, κατόρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὰς διαφόρους θέσεις καὶ δακτυλισμοὺς καὶ μὲσα σὲ λίγα χρόνια νὰ ἐξελιχθῇ εἰς ἕνα ἐξαιρετικὸν κιθαριστὴν μὲ ἰδίαν τεχνικὴν τὴν ὁποῖαν βαθμιαίως ἀνέπτυξε καὶ ἐτελειοποίησε.

Μόλις εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν ἔκανε τὴν πρῶτην του δημοσιὰ ἐμφάνισιν. Αἱ μετέπειτα ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις του τὸν ἐνεθάρρυναν νὰ σταδιοδρομῆσθαι πλέον ὡς κοντσερτίστα, σὲ ἡλικία δὲ 20 ἐτῶν ἐθεοορέτη στήν Μπολόνη ὡς ὁ καλύτερος κιθαριστὴς τῆς ἐποχῆς.

Στὰ 1800 μετὴν ἐνίσχυσιν φίλων καὶ θαυμαστῶν του φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι ὅπου σημειοῦναι νέαις ἐπιτυχείαις ἐμφανιζόμενος ἐνώπιον τοῦ Παρισίου κοινοῦ. Ἐκεῖ διαδίδει τὴν τέχνην του καθὼς καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἔργων τοῦ συγχρόνου του Ἰταλοῦ κιθαριστοῦ **Ferdinando Carulli**. Ὡς συνθέτης ἐξετιμῆθη ἀπὸ τὸν Γάλλον ἐκδοτὴν **Richault** ποῦ πρῶτος αὐτὸς ἐξέδωκε τὸ ἔργον του **op. 8 (3 Rondos)** ποῦ εἶχε γράψῃ σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν.

Στὰ 1807 ἔρχεται στήν Βιέννη. Ἡ φήμη του τοῦ ἐξαοφαλίξει τοὺς ἀναγκασίους ἐιδικοὺς πόρους γιὰ μιὰ ἀνετη ζωῆ. Οἱ συναυλίαις του κάνουν ἀίσθησιν μεγάλην στοὺς μουσικοὺς κύκλους τῆς πόλεως ἢ δὲ φήμῃ ποῦ ἀπέκτησε καθὼς καὶ ἡ καλοσύνη ποῦ τὸν διέκρινε, τὸν ἔκαναν ἀγαπητὸν εἰς ὅλους τοὺς καλλιτέχνας. Μεταξὺ τῶν φίλων του καταλέγονται καὶ ὁ Ἀρχιεπὸς τῆς Αὐστρίας **Πρίγκηψ τῶν Hohenzollern** καὶ ὁ κόμη **George** τοῦ **Walstein** τοὺς ὁποῖους εἶχε μαθητὰς του. Εἰς τὴν Βιέννην ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς μεγαλυτέρας μουσικοὺς καὶ τοὺς πιανίστας **Hummel**, **Moscheles**, **Diabelli** καθὼς καὶ μὲ τὸν **Haydn**. Ὅλοι τὸς ἐνθουσιάζονταν μὲ τὴν τέχνην του καὶ ἠθέλησαν νὰ μελετήσουν κιθάρα διὰ νὰ γράψουν, ὅπως μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν ἔγραψε ὁ **Diabelli**, ἢ νὰ προσαρμόσουν μουσικὰ ἔργα του σὲ ὄργανο τοῦτο ὅπως ἀκριβῶς ὁ **Haydn** συνθέτωντας ἕνα περίφη-

μο κουαρτέττο σὲ πρῶτ. γιὰ φλόουτο, βιόλα, βιολοντέλλο καὶ κιθάρα (**solist**) ποῦ παίζεται τακτικά σὲ ἐξωτερικὸν καὶ τελευταίως στίς 26 τοῦ περασμένου μηνὸς στὴ **Modena** τῆς Ἰταλίας. Ἡ περίοδος αὕτη εἶναι ἢ ποῦ παραγωγικὴ τῆς ζωῆς του, ἀπόδειξις διὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἴδριε περί τὰς 100 συνθέσεις του.

Στὰ 1821 νοσταλγῆσας τὴν πατρίδα του ἐπιστρέφει στὴ Ρώμην. Ἐκεῖ γνωρίζει τὴν μεγαλυτέραν ἰσως ἐπιτυχίαν τῆς ζωῆς του μὲ πλεονεφίμων συναυλίαν τὴν ὁποῖαν ἐθεώρησε ὡς τὴν πλέον ἐπιτυχή τῆς σταδιοδρομίας του. Τὸ αὐτὸ ἔτος περιοδεῖ εἰς Ὀλλανδίαν, Γερμανίαν καὶ Ρωσσίαν ὅπου σημειοῦναι νέαις ἐπιτυχείαις, διαδίδων τὴν ἀγάπην διὰ τὴν κιθάραν. Τὴν μεγαλυτέραν ἰδίως ἐπιτυχίαν εἶχεν εἰς τὴν Πετροῦπολιν. Τὸ πόσο ἔμεινε ἐκεῖ δὲν γνωρίζομε, πάντως ἔμεινε ἄρκετὰ χρόνια καὶ τὸ κοινὸν εἰς κάθε του ἐμφάνισιν τοῦ ἐπεφύλασσε τὰς θερμότερας ἐκδηλώσεις.

Τὸ 1830 τὸν ἐναθροίσκαμε σὲ Λονδίνο. Ἐκεῖ συναντιᾶται μὲ τὸν μοναδικὸν του ἀντίπαλον **Fernando Sor**. Παρ' ὅλον τοῦτο οἱ ἄλλοι τοῦ κάνουν θερμὴν ὑποδοχὴν οἱ δὲ θαυμασταὶ τοῦ ἐκδίδουεν περιόδικον ἀφιερῶμενον εἰς τὸν τῆσιν ὑπὸ τὸν τίτλον «**The Giulianiens**», τὸ ὁποῖον κυκλοφοροῦσε ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ὁσον ἀφορὰ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ ἐδημιούργησε τὸ παίξιμό του, χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ λόγια Ἀγγλοῦ κριτικοῦ τῆς ἐποχῆς ποῦ λέει ἐπὶ λέξει: «Ἡ κιθάρα τραγουδοῦσε εἰς τὰ **Adagio** κατὰ τρόπον ἀνάστατον. Ἡ μελωδία εἶς τὰ ἀργὰ μέρη ἐδίδοτο μὲ μιὰ συνοδεία ὅπου αἱ συγχωρίαι παρτενίαι καὶ ἐκάλυπταν τὰ κενὰ τοῦ ἀρμονικοῦ οικοδομήματος ἐνῶ οἱ φθόγγοι τῆς ἔπειταν μὲ μιὰ ἐπιβλητικότητα καὶ ἀναγκαιότητα σὰν τὰ **staccato** τοῦ πιάνου».

Ἀπὸ τὸ Λονδίνο ἐπέστρεψε εἰς Αὐστρίαν καὶ παρέμεινε στήν Βιέννη ὅπου πιθανότερον ἔζησε μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ὁ Γερμανὸς συγγραφεὺς **Mendel**, ἰσως ἀγνοῶν τὰς ἀνὰ τὸν κόσμον περιουσίας του, ἀναφέρει διὰ ἀπέθανε τὸ 1820. Ἐπίσης Γερμανικὸς ἐκδοτικὸς οἶκος εἰς πρόσφατον κατάλογον τῶν ἐκδόσεών του δημοσιεύει φωτογραφίαν του καὶ ἀναφέρει διὰ ἀπέθανε τὸ 1830. Καὶ ἡ χρονολογία ὤμας αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη διότι αὐτοὺς τὸ 1833 ἀκόμη εὐρίσκατο εἰς Λονδίνο. Προφανῶς ὑπάρχει κάποια σύγχυσις ποῦ προήλθεν ἐξ' ὁμοιότητος διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατοῦσαν εἰς Βιέννην καὶ ἄλλοι κιθαρισταὶ μὲ τὸ αὐτὸ ἔπιθετον **Giuliani**, ὅπως ὁ **Michele** καὶ ὁ **Francisco Giuliani**. Πάντως τὸ βραβιότερον εἶναι διὰ τὸν **Mauro Giuliani** ἀπέθανε τὸ 1834 ἐποχῆν καθ' ἣν ἐπέστρεψε εἰς Βιέννην, δηλαδή πρὶν ἀπὸ 120 χρόνια.

Τὸ ἔργον του εἶναι μὲγάλον ὄχι μόνον διὰ τῆς τεχνικῆς τελειοποιήσεως ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μὲγάλην του μουσικὴν ἀξίαν.

Τὰ διάφορα ἔργα του ἀνέρχονται εἰς 300. Ἀτυχῶς ὤμας δὲν διεσώθησαν ὅλα. Τὰ περισσότερα γνωστὰ εἶναι: Ἡ μὲθοδος κιθάρας (op. 1) διατριμμένη σὲ 4 μέρη, τὰ 6 **Preludes** (op. 23) ὠρασιότατα καὶ ἐνδιαφέροντα τῶσον διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μηχανισμοῦ τῶν δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς στίς διάφορας θέσεις, ὅσον καὶ διὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἀρμονιῶν, αἰ 32 μικρὰ μελέται (op. 30), ἄρκετὰ ντουέτα, αἱ δύο «**Grosse Sonates**» διὰ βιολί καὶ κιθάραν (op. 25 καὶ 85), ἡ **Grande Ouverture** (op. 61), τὰ 5 **Rondos** (op. 14) καὶ ἀπειρήριθμα θέματα μὲ παραλλαγὰς.